

Sygn. akt V CSK 544/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa B. G.

przeciwko "L." a.s. S., Czechy

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku

Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 stycznia 2013 r., sygn. akt X Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanej 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki B. G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 stycznia 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącej, w niniejszej sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne „polegające na: rozstrzygnięciu, czy użyte w Konwencji Nowojorskiej pojęcie „towar” obejmuje swoim zakresem również wierzytelności; ocenie wpływu ratyfikacji na możliwość zastosowania przepisów Konwencji do sytuacji, w której strony kontraktu poddały spory zeń wynikające regulacji przepisów prawa krajowego; rozstrzygnięciu, czy dopuszczalna jest umowa, na mocy której strony poddają łączący ich stosunek prawny pod regulację konkretnej pojedynczej ustawy z wyłączeniem przepisów innych ustaw, wchodzących w skład systemu prawnego państwa”. Jednakże skarżąca ani nie związała zaprezentowanych problemów ze skonkretyzowanymi przepisami prawnymi, ani nie przedstawiła takiego wyводу jurydycznego, przy pomocy którego wykazałaby możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższych problemów, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślać się lub poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Samo sformułowanie zagadnienia prawnego nie zastępuje wyводу prawnego, wyjaśniającego tę przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. „Wykazanie” oznacza przedstawienie wyodrębnionego wyводу prawnego, wskazującego w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa. Skarżąca upatruje oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w pominięciu wskazanych przez powódkę dowodów i w uznaniu przez Sąd drugiej instancji, że bieg przedawnienia roszczenia powódki nie został przerwany. Jednakże nie poparła podnoszonych przez nią rażących naruszeń prawa stosownym wyodrębnionym uzasadnieniem, przedstawiając jedynie polemikę z ustalonym w niniejszej sprawie stanem faktycznym. Należy również zauważyć, że w piśmie z dnia 18 listopada 2009 r. (k. 104 i nast.) powódka podała jedynie sygnaturę akt postępowania pojednawczego (IV GCo [...]) bez stosownego wniosku dowodowego w tym zakresie, a odpis niepodpisanego dokumentu, mającego potwierdzać przystąpienie przez powódkę do postępowania

upadłościowego, nie został przetłumaczony na język polski i nie mógł skutkować przyjęciem przerwy biegu przedawnienia roszczenia powódki.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]